

A promotional poster for Katie Price. The top half features two red spotlights shining down on the name 'Katie Price' in a white, thin-outlined font. Below the name, a silhouette of a woman in a low-cut dress and high heels is shown in a dramatic, seated pose. The background is a bright yellow grid of circular lights, with several starburst effects. The bottom half of the poster is black with white text.

Katie Price

návrat
ke slávě

návrat
ke slávě

Katie Price

návrat
ke slávě

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2011 Katie Price; 2011 Rebecca Farnworth
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Comeback Girl*
(First published by Century, London, 2011)
přeložila © 2014 Jana Kordíková
Redakce textu: Dana Pačková
Jazyková korektura: Jan Řehoř
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 9788074619977

Nedávno

*E*den, Eden, Eden! *My chceme Eden!* Dav vyvolával její jméno tak hlasitě, až se Eden zdálo, že k tomu zvuku může natáhnout ruce a dotknout se ho. Bylo to jako vzedmutá vlna touhy a očekávání a ona fanoušky rozhodně nehodlala zklamat. Zavřela oči, pohodila dlouhou blondátou hřívou a užívala si pokřik i vědomí, že každý v nacpaném sále je tam jen kvůli ní. Cítila se plná života, tak plná života jako snad ještě nikdy. Právě pro tohle se narodila. Bez toho nedokázala být. Bez lásky, obdivu, uznání. Asistent režie na ni kývl. Eden vyrazila vpřed. Už nastal čas.

Pódium bylo celé ponořené do tmy, a když pokřikování davu přehlušily bubny, dav zařval nadšením. A pak se znovu rozzářily reflektory v neuvěřitelných kombinacích růžové, oranžové a fialové, napodobujících východ slunce, z hlubin pódia se vynořila obrovská zlatá mušle. Začala se pomalu otevírat a odhalila Eden. Měla na sobě přiléhavou zlatou kombinézu, která byla navržena tak, že to vypadalo, jako by na sobě neměla nic kromě zlatých plíšků. Pak se objevili její čtyři tanečníci, svlečení do půl těla a v odvážných zlatých šortkách. Vyskočili na pódium, zvedli Eden z mušle, nesli ji jako královnu a ona mohla pozorovat davy pod sebou. Show mohla začít.

O dvě a půl hodiny později a po šesti změnách kostýmů byl konečně program u konce. Znamenalo to jeden z vrcholů její kariéry, oslnivé představení, kterým všechny uváděla do transu. Tanečníci i hudebníci se shromáždili v její šatně na oslavu. Pili šampaňské a vesele si vyprávěli dojmy z koncertu. Bylo to poslední vystoupení v rámci Edenina evrop-

ského turné. Všichni byli plní euforie, neskutečného nadšení a nejvíc asi krásná světlovlasá zpěvačka.

„Lidi! Tolik vám děkuju,“ vyhrkla Eden a pozvedla lahev šampaňského. „Tohle představení bylo prostě super!“ Zhluboka si přihnula a vůbec ji nezajímalo, že jí nápoj vytekl z úst na šaty. „Tolik vás miluju!“ Tančila po místnosti a všechny líbala a objímala.

„Eden, můžeme si promluvit?“

To byla Ashley, manažerka jejího turné.

„Jasně.“

„V soukromí,“ prohlásila Ashley. Eden ji následovala z šatny a byla si jistá, že si Ashley chce postěžovat, že tanečníci dost natáhli účet v baru. Všechny výdaje držela pod kontrolou a byla to ta nejefektivnější manažerka, jakou Eden kdy měla.

„Právě mi volala tvá sestra.“

Eden se okamžitě sevřel žaludek neblahým tušením. „To kvůli mámě? Je v pořádku?“

Ashley působila dost napjatě. Zkusmo natáhla ruku, jako by chtěla Eden uklidnit, ale pak ji zase stáhla; při jednání s lidmi nebyla úplně obratná. „Bohužel nemám dobrou zprávu. Savannah chce, abys hned letěla zpátky do Londýna.“ Chvilí váhala. „Mámě už podle všeho nezbyvá moc času.“

Ne, ne, ne! To nemůže být pravda! Když Edenině mámě Terri před půl rokem našli rakovinu, trvala na tom, aby Eden žila dál normálně. Pořád jí tvrdila, že všechno zvládne, nechtěla, aby Eden přerušila svou kariéru. Eden by nejradši odvolala celé turné, ale máma o tom nechtěla ani slyšet. „Budu úplně v pořádku,“ tvrdila neustále. Eden už začínala mít pocit, že jestli ještě někdy uslyší výraz „v pořádku“, začne ječet.

Opřela se o zeď a bála se, že se jí podlomí nohy.

Let z Berlína domů byl jako noční můra. Eden seděla bez hnutí a dokázala se jen modlit k Bohu, ve kterého stejně nevěřila, aby se k mámě dostala dřív, než bude pozdě. Chtěla jí toho tolik říct.

Manažerka Sadie Parková na ni čekala na Heathrow. Výraz v jejím obličejí Eden vše prozradil. Dorazila moc pozdě.

Sadie ji vzala do náručí. „Je mi to hrozně líto, zlato.“

Eden srdceryvně vzlykala. „Měla jsem tu být s mámou! Proč mi to nikdo neřekl dřív?“

„Ale my to Ashley volali už před koncertem. Měla ti to říct... dát ti možnost, aby ses sama rozhodla, co uděláš.“

„Řekla mi to až po koncertě! Panebože, Sadie, kdyby mi to řekla dřív, tak bych mámu viděla?“

Sadie ji hladila po vlasech. „To nevím. Ale byla jsi tam, kde by tě Terri určitě chtěla mít.“ Odmlčela se. „A ke konci už stejně byla mimo – myslím, že ani nevěděla, kde vlastně je.“

„Ne! Měla jsem být u ní.“

Bylo tak bolestné vejít do mámina elegantního domu a vědět, že Terri tam na ni poprvé v životě nebude čekat, aby ji přivítala. Eden zavřela vchodové dveře a stále jakoby napůl čekala, že se tam objeví máma, obejmě ji, zeptá se, jaké bylo turné a jestli dost jí. Eden si zula zlaté sandály na vysokém podpatku, které na sobě měla od koncertu. Terri doma trvala na přezouvání, aby ochránila své luxusní smetanové koberce.

Eden pomalu vyrazila do schodů, u dveří matčina pokoje chvíli váhala, ale pak je otevřela. Někdo už odklidil všechny lahvičky s léky, které předtím zaplňovaly celý noční stolek, i kyslíkovou bombu, která jí usnadňovala dýchání. Ložnice opět vypadala, jako když mámě ještě nic nebylo. Eden šla k toaletce a zvedla lahvičku Chanelu No. 5. Odšroubovala stříbrný uzávěr a vdechla povědomou jemnou vůni. Oči se jí zalily slzami. Máma tento parfém používala od nepaměti, a kdykoli se jí se sestrou snažily koupit jinou značku, Terri namítala, že když byl dost dobrý pro Marilyn Monroe, pak je dost dobrý i pro ni.

Eden se posadila na postel a přejela rukou po silném růžovém sameťovém přehozu. Terri vždy bývala zimomřivá a trvala na tom, aby přes příkrývku měla ještě přehoz. Svého snoubence Ala tím přiváděla k šílenství, protože mu kvůli tomu bylo pořád vedro.

„Mami,“ šeptala, „je mi hrozně líto, že jsem tu s tebou nebyla.“ Na nočním stolku byla váza plná jemných modrých a bílých frézií, což byly máminy nejoblíbenější květiny. Eden se k nim sklonila a vdechla jejich

sladkou vůni. Kdyby se nenechala Terri přesvědčit a neodjela na turné, mohla tu s mámou být. Kdyby tak...

Když se dveře rozletěly, zvedla hlavu. Byla to její sestra Savannah.

„Tak ses konečně ukázala, co? No, moc pozdě. Máma umřela v sedm čtyřicet pět. Proč si ten čas pamatuju tak přesně? Protože jsem byla vedle ní a držela ji za ruku. Kde jsi byla ty?“

Obvykle dokonale upravené světle medové vlasy měla Savannah rozčuchané, modré oči zarudlé. Eden ohromilo, když v sestřině pohledném obličejí zahlédla opovržlivý výraz.

„Tvůj vzkaz jsem dostala až po koncertě.“

„Vždycky za to může někdo jiný, vid? Úžasná popová princezna Eden určitě nemůže za to, že se neobjevila u mámina lůžka, když umírala.“

Eden snad ještě nikdy neslyšela svou starší sestru mluvit tak rozzlobeně.

„Prosím, Sav, teď se přece nebudeme hádat. Mrzí mě, že jsem tady nebyla... tak hrozně mě to mrzí, že to ani nemůžu vyslovit.“ Eden cítila, jak se jí v očích objevuje nový příval slz. Vstala a snažila se sestru obejmout.

Ale Savannah ji odstrčila a chladně prohlásila: „Po pohřbu už tě tu nikdy nechci vidět. Máma pořád myslela jen na tebe a tvou kariéru a ty jsi tu s ní nebyla schopná být ani v její poslední hodině.“

„To není pravda. Měla nás ráda obě stejně.“

V tu chvíli do místnosti vešel Al. Byl neobvykle bledý a od té doby, co se s ním Eden viděla naposledy, zestárl snad o deset let. Ale okamžitě ji začal hájit.

„Eden má pravdu. Terri vás obě měla moc ráda, byly jste její život.“ To byl celý Al, snažil se je usmířit, dokonce i když sám cítil bolest.

Savannah ukázala na sestru. „Ne, Eden byla její život – a úplně mámu vysála. I když máma byla už hodně nemocná, celou tu dobu si dělala starosti jen o ni.“

Eden se znovu chystala namítnout, že to přece není pravda, ale Savannah trpce pokračovala. „A teď se postarám o pohřeb. A proč? Protože mě o to máma požádala. Bylo jí jasné, že na Eden se nemůže spolehnout.“ A pak vyběhla z místnosti a práskla za sebou dveřmi.

Al s Eden se dívali jeden na druhého, a když pak Eden chtěla vyrazit

za sestrou, prohlásil: „Teď ji nech. Je plná zármutku, nic z toho tak nemyslela.“

Jenže se mýlil. Savannah v týdnu před pohřbem ani v den jeho konání s Eden téměř nemluvila. Když hosté odešli z hostiny, kterou pořádali v matčině domě, začínala Eden propadat zoufalství. Ze všech sil se snažila ovládnout, ale Savannah ji po většinu dne úplně ignorovala, a když se během obřadu rozplakala, přeměřila si ji chladným pohledem, jako by jí chtěla říct: *Přestaň se předvádět.*

Al a Savannin manžel Carl byli v obývacím pokoji. Eden našla Savannah v kuchyni, obklopenou hromadami špinavého nádobí a talíři nedojedeného jídla.

„Nech to,“ navrhla Eden sestře, když vyhazovala talíř maličkých slaných koláčků do koše. Dost přecenili, kolik toho hosté snědí. „Doděláme to ráno. Musíš být unavená.“

Věděla, že si sestra celý den nesesla; trvala na tom, že dohlédne na každý detail pohřbu. Savannah si jí nevšímala a dál shrnovala jídlo do koše, nuž po porcelánu skřípal tak, že z toho Eden přejížděl mráz po zádech.

„Sav! Vždyť to nemusí být hotové hned.“

„Terri vždycky chtěla mít v kuchyni čisto.“ Savannah se na chvíli odmlčela a pak se na Eden konečně podívala. „Do obýváku půjdu, až odsud odejdeš.“ V obličejí znovu měla opovržlivý výraz.

Eden se kousla do rtu. Proč je na ni Savannah taková? „Myslela jsem, že tu zůstanu přes noc ve svém bývalém pokoji.“

„V tom případě odjíždím.“

Eden už to nedokázala dál snášet. „Prosím, Savannah! Už jsem přece řekla, že mě to mrzí, a je to pravda! Přestaň mi to dávat za vinu!“ V zoufalství zvýšila hlas, čímž dovnitř přivolala Ala s Carlem.

„Co se to tu děje?“ ptal se Al.

„Vůbec nic,“ prohlásila Savannah s předstíraným klidem. „Eden se vlastně chystá k odchodu. Má nabitý program, jak asi víte, a teď, když už je po mámině pohřbu, nemá žádný důvod, proč by tu zůstávala.“

„Proč mě nechceš poslouchat, Savannah? Prosím. Víím, že jsi rozrušená. To jsme obě.“

Savannah bouchla talířem, který držela v ruce, do stolu, a rozbila ho.

Vyděšeně koukala na úlomky porcelánu. „To byl jeden z máminých nejoblíbenějších.“ Zamračila se na Eden a z očí jí sršel hněv. „Kdy už ti to konečně dojde? Já tě nesnáším.“

Eden připadalo, jako by dostala políček.

„Ale no tak, Sav, to přece nemyslíš vážně,“ prohlásil chlácholivě Carl. „Všichni jsme z Terriiny smrti rozrušení.“

„Myslela jsem to vážně. Je sobecká, zahleděná sama do sebe a rozmazlená! Zničila mámě život a já jí nedovolím, aby zničila i ten můj.“

Savannina krutá slova Eden zraňovala o to víc, že je sestra pronášela tak klidně a odměřeně. Vůbec to nepůsobilo, že by je říkala v náhlém vzteku a že je, až se uklidní, zase vezme zpátky. Vypadalo to, jako by je myslela naprosto vážně.

Na Eden toho bylo najednou moc. Už tam nedokázala zůstat a dál vše poslouchat. Nevšíkala si Ala, který za ní něco volal a prosil ji, aby zůstala, vzala si kabelku a utekla.

Doma ignorovala všechny telefonáty a textovky od přátel a od Ala. Vzala si z lednice lahev vína a nalila si velkou sklenku. Rychle ji vypila, nalila si další a opět ji vypila. Ale i když pila, aby zapomněla na bolest, věděla, že kromě matky přišla i o sestru...

Dnes

Kapitola 1

Eden se na schůzku se Sadií vůbec netěšila. Věděla, že její manažerka se jí chystá sdělit několik skutečností, které Eden nechtěla slyšet. A tak udělala to, co dělala vždycky, když před sebou měla něco nepříjemného: předstírala, že se to nekoná. Proto taky tohle úterní odpoledne, kdy měla být v Sadiině kanceláři na Wardour Street, seděla v baru v pátém patře obchodního domu Harvey Nichols v Knightsbridge.

Byla v polovině lahve drahého šampaňského a usilovně se tvářila, že vše v jejím životě je přímo ideální. Během uplynulých dvou hodin si na kreditní kartu koupila spoustu oblečení, o které zas až tak nestála a rozhodně ho nepotřebovala, drahý exotický parfém, z jehož omamné vůně už ji začala bolet hlava, dárky pro přítele Joela, aby mu nějak vynahradila, že jim to poslední měsíc úplně neklapalo – netušila proč –, a další dar na usmířenou pro Savannah, který jí sestra určitě vrátí jako jiné dárky, co jí už Eden poslala.

Panebože, bylo to tak deprimující. Povytáhla dokonale tvarované obočí na barmana; všiml si jejího výrazu, okamžitě k ní zamířil a dolil jí sklenku šampusem. Kdyby šlo tak snadno vyřešit i ostatní její problémy. Podívala se na lesklou značkovou kabelku, kterou si přehodila přes barovou stoličku. Proč vlastně rozházela tolik peněz? Rozhodně si tím nijak nezlepšila náladu. Nepřišla žádná záplava endorfinů, žádné potěšení při každém nákupu, místo toho jen jakési zoufalství, marná naděje, že příští nová věc už jí náladu určitě zvedne, zaplní prázdnotu, jež se jí objevila v životě. Což se nestalo. Zvlášť když den předtím dostala kvůli utrácení pěkně zabrat od účetního. Vážně ji varoval, že jestli nezmění své cho-

vání, hrozí jí, že rozhází všechny peníze, které vydělala, když ještě byla úspěšná zpěvačka.

Ať se jdou vycpat, pomyslela si našťavaně a dopila sklenku. Eden Haywoodové nikdo nebude vykládat, co má dělat a jak má žít. Barman k ní znovu přišel a Eden se mu chystala říct, že už má dost, ale on jí nenápadně oznámil: „Vlastně vám, slečno Haywoodová, někdo volá. Je to Sadie Parková.“

Sakra! To byla celá Sadie, takhle ji vystopovat. Eden celý den ignorovala její telefonáty i textovky. Ale Sadie už Edeninu manažerku dělala víc než sedm let, takže ji výborně znala. Bylo jí jasné, že když je Eden smutno, vždycky jde nakupovat a pak si dá šampaňské. Eden váhala a poté si přístroj od barmana neochotně vzala.

„Okamžitě zvedni zadek a nasedni do taxíku, Eden. Jack Steele, ten skladatel, co jsem ti o něm říkala, už tu na tebe čeká přes dvě hodiny. Jindy volno nemá.“

Sadie nekřičela, nenadávala a neklela. Místo toho mluvila s ledovým klidem, díky čemuž Eden poznala, že tentokrát už to doopravdy přehnal. Radši by měla zapnout své osobní kouzlo.

„Panebože, Sadie! Neměla jsem tušení, že tu schůzku máme už dneska. Claude mi to určitě nenapsal do diáře. Hned jsem u vás, slibuju.“

„Máš to v diáři přes měsíc. Prosím, neobviňuj z toho nikoho jiného, zvláště ne Clauda, který je ten nejschopnější asistent, jakého jsem kdy měla,“ ozvala se odměřená odpověď.

A poté Sadie zavěsila.

„Mám vám objednat taxík, slečno Haywoodová?“ nabízel se ochotně barman.

„Ano a před odchodem bych si dala ještě sklenku šampaňského.“

Eden nesnášela, když jí někdo něco vyčítal. No a co, tak jde trochu pozdě na schůzku se skladatelem, o kterém ještě neslyšela. Sice se jí teď úplně nedaří, ale pořád je přece velká hvězda! Má snad Jack, nebo jak se jmenuje, za sebou dvě zlaté desky, tři ceny MTV, dvě hudební ceny Brit Awards a spoustu dalších... a dokonce i figurínu v pitomém muzeu Madame Tussaudové?

I když se zlobila, že ji volají jako zlobivou školačku, snažila se Eden

v taxíku cestou z Knightsbridge do Soho dát dohromady. Zkontrolovala svůj vzhled: na kouřové oči nanasla další vrstvu černých linek, na rty malinový lesk a dlouhou platinovou hřívu pročesala kartáčem. Od té doby, kdy se v sedmnácti proslavila, má charakteristický look: blondátá sex-bomba a plážová krasavice. Ani styl jejího oblékání se za posledních sedm let příliš nezměnil – vždycky se oblékala rockově a nestyděla se odhalit.

Ani dnešek nebyl výjimkou, měla na sobě jeden ze svých nejoblíbenějších modelů: těsné kožené kalhoty Balmain, neuvěřitelně vysoké páskové sandály Jimmy Choo zdobené cvočky, černou motorkářskou bundu Burberry a černý top ozdobený flitry ve tvaru rtů. Tato kombinace upozorňovala na Edeniny výrazné křivky. Bohužel ale také odhalovala, že i když je stále ještě neuvěřitelně sexy, poslední dobou přibrála a měla by nějaké to kilo shodit. Sadie se o tom jistě nezapomene zmínit.

Matčina smrt a sestřino odmítnutí Eden před dvěma lety naprosto zničily. Od té doby se její život postupně vymykal kontrole. Protože propadla zármutku, hrozně pila, pořád někde pařila a prošla sérií naprosto zoufalých vztahů. Kariéra, na níž s Terri tvrdě pracovaly, se řítila k zemi volným pádem, Eden si rozzlobila fanoušky, když jen s krátkým předstihem zrušila sérii koncertů a byla úplně opilá při rozhovoru v ranním televizním vysílání, protože tam dorazila po noci strávené v klubu. Dva z mužů, s nimiž chodila, nakonec prodali své příběhy o jejím nadměrném pití, které její image popové princezny ještě víc poškodily. Nakonec se raději šla léčit.

Asi půl roku po skončení léčby to vypadalo, že se vzpamatovala, pak však její nahrávací společnost začala dělat vytáčky, jestli s ní uzavřou smlouvu na další album. Trvali na tom, že než se dohodnou, musí slyšet nějaké nové písně. Na něco takového Eden raději nechtěla ani pomyslet. Místo, aby přišla na způsob, jak si britské publikum znovu omotat kolem prstu, vrátila se ke starým zlozvykům, moc pila a navázala další vztah, který byl podle všech ostatních odsouzený k neúspěchu.

Zaklapla zrcátko a dala si do pusy žvýkačku. Čím víc se taxík blížil do Soho, tím byla Eden nervóznější. Nikdy by to nikomu nepřiznala, ale opravdu se bála, co jí Sadie řekne, děsilo ji, že by to s ní její manažerka mohla vzdát, nechat ji být. Co by si počala pak? Život bez zpívání si ani nedokázala představit.

„Ahoj, Claude, máš úžasný oblek. Asistent nosí Pradu!“ vyhrkla na Sadiina neuvěřitelně pohledného a opečovávaného asistenta, když kráčela do kanceláře. Eden se usilovně snažila, aby si Claude myslel, že se potácí a musí se zachytit stolu jen kvůli svým neuvěřitelně vysokým podpatkům, ne kvůli tomu, že moc pila. Značkové tašky hodila na podlahu.

„Dobré odpoledne, Eden, už tě čekají. A jen tak mimochodem, ten oblek je od Diora,“ odpověděl jí Claude. „Mám ti přinést kávu?“ Mluvil dokonale zdvořile a naprosto profesionálně, ale podle všeho ji prokoukl. Je s ní konec.

Claude poznal, že je opilá, takže to určitě pozná i Sadie. Náhle Eden litovala, že si to šampaňské dala. Bylo to od ní tak hloupé a neopatrné. Ale tenhle styl chování už měla natolik zažitý, že kdykoli jí bylo smutno, začala pít. A chvíli se cítila lépe... ale jen chvíli, pak se zase dostavila paranoia a opovrhování sama sebou.

Eden zachvátila neuvěřitelná nervozita. Otevřela dveře do Sadiiny kanceláře. Spíše by se měla označovat jako budoár, protože to bylo velice útulné místo s intimní atmosférou. Na oknech byly červené závěsy, stěny byly vytapetované kaštanovými tapetami s hedvábným efektem. Na dřevěné podlaze byly rozmístěné vysoké nachové koberečky z ovčí kůže a vonné svíčky místnost naplňovaly omamnou vůní tuberózy. Sadie neseseděla za starožitným stolem vykládaným perletí, ale většinu jednání vedla na obrovské pohovce se zebřím vzorem. Teď na ní spočívala se zkříženýma nohama a před jejím stolem seděl zanedbaný vousatý muž. Oba se na Eden podívali, když vešla dovnitř, ale její příchod na ně podle všeho neudělal zvláštní dojem.

Sadie byla v osmdesátých letech úspěšnou zpěvačkou, měla několik velkých hitů. Když jí došlo, že její pěvecká kariéra spěje k závěru, moudře se přeměnila v manažerku jedné velmi úspěšné chlapecké skupiny. Potom se začala starat o Eden a později i o Crystal. Teď jí bylo devětačtyřicet, ale od pěvecké dráhy se její vzhled příliš nezměnil. Nosila dlouhé medové vlasy, výrazné černé líčení očí, těsné džíny, trika a kožené bundy a začínala působit trochu jako diblík, ale člověk by si ani

nedokázal představit, že by si na sebe někdy vzala něco jiného. Hrozně jí to slušelo. Klidně mohla být Edenina o hodně starší sestra.

„O tři hodiny později – to je rekord dokonce i u tebe,“ prohlásila Sadie místo pozdravu. Eden k ní chtěla přijít a dát jí pusu, ale Sadie zvedla ruku. „Jestli se ke mně ještě přiblížíš, mohla bych ti jednu vrazit. Eden, tohle je Jack Steele.“

Jack vstal. Měl hodně přes metr osmdesát, takže Eden výrazně převyšoval, ona i na podpatcích dosáhla něco málo přes sto šedesát centimetrů. Očekávala, že od něj dostane obvyklý pozdrav světa médií, dva polibky na tváře; Jack jí místo toho podal ruku. Ani nezačal jako obvykle o tom, jak jí to sluší a jaký je její fanoušek a tak dál. Vlastně se na ni ani neusmál. Místo toho uviděla výrazné modré oči, jak si ji chladně přeměřují. Byly zasazené do obličeje, který by asi byl hezký, kdyby ho neschovávalo týdenní strniště a husté neupravené vlasy, jež mu zakrývaly většinu obličeje.

Eden si potrpěla na muže, kteří o sebe pečují, na pohledné chlapečky. Jack na ni byl až moc mužný. Příliš drsný a strohý. Dokonce nenasadila ani svůj nejlepší svůdný našpulený úsměv. Když se seznámili, šla se posadit na vzdálený konec pohovky.

Sadie a Jack na ni dál beze slova koukali a Eden došlo, že bude muset přijít s jednou ze svých řídkých omluv. Předvedla falešný úsměv a prohlásila: „Moc mě to mrzí, lidi. Opravdu mi nedošlo, že ta schůzka je už dneska.“

Sadie to nepřijala dobře.

„Ušetři si ty kecy, Eden! Přesně jsi věděla, kdy ta schůzka bude – jen jsi nechtěla přijít! Tak jsi šla nakupovat a opila se... stará vesta. Což by zas až tak nevadilo, ale tady Jack, který mimochodem je dneska jeden z nejžádanějších autorů písniček, přijel rovnou z Heathrow, jakmile přiletěl z Los Angeles, jen aby tu byl včas. Takže když jsi nás teď laskavě obdařila svou přítomností, co kdybychom přešli k věci?“

Eden otevřela pusu a znovu se chtěla začít vmlouvat, ale všimla si přísného výrazu v Sadiiných jindy tak vřelých hnědých očích, proto ji zase radši zavřela. Pak její manažerka začala s podrobnou a deprimující analýzou toho, proč nyní Edenina kariéra zůstává stát na místě, kterou

zakončila slovy: „Tvé poslední album bylo příliš stejné, příliš předvídatelné... to už známe, to jsme už slyšeli. Nikoho nezajímalo. Musíš znovu vzbudit rozruch. Už bys měla zpívat dospěleji, vždyť jsi žena, žádná pubertáčka. Stojím o hloubku. O zkušenost.“

Sadie mluvila s vášnivým přesvědčením, racionální část Edenina mozku moc dobře věděla, že její manažerka je k ní takhle brutálně upřímná proto, že jí na ní záleží a chce, aby se jí znovu dařilo. Vždyť Sadie konců byla Terriina blízká přítelkyně. Ta méně racionální, citovější část mozku však tou kritikou byla dotčena. A zraněná. A chtěla se hájit.

„A proto taky jsem tak nadšená, že Jack souhlasil, že ti napíše nové písničky. Zrovna pracoval na Crystalině třetí desce a je fantastická.“

Edenin pohled se zatoulal k nové obrovské černobílé fotografii Crystal dominující jedné ze stěn Sadiiny kanceláře. Nemohla si nevšimnout, že fotografie Eden, zachycená v době její největší slávy asi před třemi lety, byla mnohem menší. Už nebyla Sadiinou hlavní klientkou. Crystal rozhodně urazila obrovský kus cesty od té doby, co se skupinou Lost Angels zvítězila v reality show *Šance pro pěvecké skupiny*. Teď už z ní byla velmi úspěšná sólová zpěvačka. Vzala si krásného a uznávaného fotografa Jakea Foxe, měla roztomilého tříletého synka a podle jejího vzhledu na poslední fotce se dalo soudit, že jí to snad ještě nikdy tak neslušelo. Byla oblečená do dlouhých bílých šatů, které obepínaly každou křivku. Eden při pohledu na ty šaty pomyslela na stahovací prádlo a děsila se, že by musela neustále tajit dech, Crystal v nich vypadala neuvěřitelně uvolněně, byla štíhlá a hned tak něco by ji nepřekvapilo. Nádherná, elegantní, zkrátka dokonalá hvězda.

Eden se neovládla a vyhrkla jedovatou poznámku. „Jo, ale lidi ji dál budou považovat za rychlokvašku z reality show, ne?“ Řekla to, jako by níž snad ani nešlo klesnout.

Její poznámka byla krajně nevhodná. „Ta ‚rychlakvaška‘ prodala přes milion desek,“ namítla tiše Sadie. „Mám ti snad říkat, jak se prodávalo tvoje poslední album a proč jsme tady? Jestli se nám to tentokrát nepovede, nemusíš ani dostat nahrávací smlouvu. A pak z tebe bude další zapadlá hvězda, jejíž kariéra už je dávno ztracená.“

Tak už to Sadie vyslovila nahlas. Eden cítila, jak se jí žaludek svírá

strachy. „Promiň, promiň, já to tak nemyslela,“ řekla rychle a snažila se zakrýt hrůzu, která se jí zmocňovala z vyhlídky, že může o všechno přijít. Sadie vrtěla hlavou. Eden byla v opravdové bryndě.

Pak se ozval Jack. „Mám vám pustit ty nahrávky? Bojím se, že když s tím hned nezačneme, asi usnu. Ten časový rozdíl mě ničí.“ Zívla a protáhl se.

„Jasně, zlato,“ šveholila Sadie. „Jen do toho. Nemůžu se dočkat, až si je Eden poslechne.“

Eden se mračila a nejistě si založila ruce na hrudník. Nerada si nové skladby pouštěla ve společnosti dalších lidí; soustředila se, jen když byla sama, hudbu potřebovala spíše cítit než slyšet. Proto také když Jack stiskl klávesu na notebooku a místnost naplnily tóny, zjistila, že jí to vůbec neoslovuje. Proslavila se popovými písněmi – veselými, chytlivými melodiemi, které se člověku vrývaly do mozku. Sice také nazpívala pár balad, ale její největší láskou byl jednoznačně pop. Jackova hudba byla pomalejší, slova složitější a ona si nebyla jistá, jestli se to k ní hodí. Navíc píseň nahrál se zpěvákem.

Po třech skladbách zmáčkl pauzu. „To byl jen takový nástin. Ještě chci napsat dvě písničky.“

Sadie se obrátila na Eden. „No, mně se to hrozně líbí a myslím, že se to dokonale hodí k tomu novému zvuku, který bychom ti chtěli najít. Co říkáš?“

Eden byla zaskočená. „No, teď se k tomu nechci vyjadřovat. Musím si to ještě poslechnout. Ale nejsem si jistá, že jsem to já...“

Sadie po ní střelila výhrůžným pohledem. „Vím, co dělám, Eden. Dokonale se to k tobě hodí. A teď ti povím, co uděláme – Jack ti dá céděčko, ty si ho poslechneš, koncem příštího týdne se sejdeme ve studiu a jednu z těch písniček nahrajeme. Čím dřív se do toho pustíme, tím lépe.“

„Dobrá, jasně, Sadie, ty vždycky víš, co děláš,“ prohlásila Eden a nedokázala zakrýt svou neochotu. Z její strany bylo jednání u konce. Chtěla odsud co nejdříve vypadnout, vrátit se domů a vidět se s Joelem, protože doufala, že jí snad trochu zlepší náladu. Úplně ji ničilo být ve společnosti Sadie, když se chovala takhle povýšeně, a ještě horší byl ten ušmudlaný skladatel, co chtěl, aby zpívala jeho smutné a depresivní písničky. Je čas něco změnit a ujmout se velení.

Eden vstala z pohovky. Z šampaňského ji hrozně rozbolela hlava a vyschlo jí v ústech. Jestli si rychle nedá něco jiného, skončí s příšernou kocovinou, ovšem nebylo snad nic depresivnějšího než kocovina už pozdě odpoledne.

„Ráda jsem tě poznala, Jacku,“ prohlásila neupřímně.

„Já tebe taky, Eden. Uvidíme se ve studiu. Když budeš chtít něco probrat, volej, piš, mailuj. Jsem ti k dispozici.“ Jack se natáhl přes stůl a podal jí vizitku.

„Super.“ Eden si ji nacpala do kapsy saka. Jako by s ním chtěla mluvit! Možná jenom aby mu poradila, ke kterému má jít kadeřníkovi.

„Vlastně se příští týden všichni sejdem na večírku,“ vložila se do toho Sadie, konečně vstala z pohovky a rychle Eden objala. „A než se začneš ptát, ano, máš to v diáři. A ano, rozhodně tam musíš, ať se ti to líbí nebo ne! Obleč si něco úžasného, budeš tam muset opravdu zapůsobit.“ Pak se ztišila. „A začni chodit do fitka, Eden, měla by ses dostat do formy.“

Eden obrátila oči v sloup. Sadie vždycky byla tak upřímná, a Eden na to momentálně neměla náladu. Copak nic nedělá správně?

Ale Jack je slyšel. „No, já nevím, Sadie. Podle mě Eden ty kožené kalhoty padnou.“

Eden se na něj obrátila, on se na ni významně usmál a prohlížel si ji od hlavy k patě. Podobal se vlkovi z Karkulky a Eden o poklony od takového chlupáče rozhodně nestála. Za koho se považuje, že má takovéhle řeči o jejím vzhledu?

Když dorazila domů do Notting Hill, pořád ještě zuřila. Eden svůj třípatrový georgiánský dům přímo milovala, měl světle růžovou fasádu, byl postavený na jedné z nejdražších ulic v téhle čtvrti a vlastně i v celém Londýně. Její účetní ji varoval, že jestli se jí nezvedne prodej nahrávek a neomezí utrácení, možná by měla začít přemýšlet o tom, že ho prodá a najde si něco menšího. Eden se však rozhodla, že na jeho varování nedá. Tenhle dům si koupila za peníze, které získala po první nahrávací smlouvě, proto pro ni byl velmi důležitý. Byl součástí její minulosti, její svatyní; nikdy ho neprodá.

Zavřela vchodové dveře a okamžitě si vydechla úlevou. Podle všeho tu

byla uklízečka, protože zmizelo všechno oblečení, časopisy, sklenky od vína a hrnky od kávy, které Eden nechala na chodbě a na schodišti. Všechno bylo na svém místě, uklizené a zářící čistotou.

Odložila klíče na stolek ve vstupní hale, na kterém stála nádherná kytice bílých květů. Eden musela mít čerstvé květiny v každé místnosti. Ani v tomhle účetního neposlechla. A co na tom záleží, že za ně utrácí několik stovek liber týdně? Byly nezbytné pro její duševní pohodu, chlácholily jí duši a pomáhaly odpočívat. Jak by se mohla zajímat o cenu? Ve srovnání s ním se chovala šetrně! Upustila nákupní tašky na podlahu s černobílou dlažbou. Teď ještě musí najít Joela.

„Jsem doma, zlato,“ volala. Bez odpovědi. Kde sakra může být? Vyběhla nahoru a doufala, že ho najde v ložnici. Nebyl tam a neviděla ho ani v žádném z pokojů v patře. Vrátila se dolů. Nenašla ho v kuchyni, jídelně ani obýváku. Zkontrolovala si telefon. Neměla v něm žádné vzkazy. Nakonec ji napadlo sejít dolů, kde si nedávno nechala udělat saunu, bazén a páru – pochopitelně k velké nelibosti svého účetního. A tam, v lesklém černém bazénu, obloženém mramorem a s jejími iniciálami vyvedenými v perleti na dně, objevila Joela, jak plave dokonalým kraulem. Několik vteřin si vychutnávala pohled na jeho úžasné tělo: široká ramena, štíhlé nohy, pevný zadek a hladkou snědou kůži. Pak si jí všiml a připlaval k ní.

Otřel si vodu z obličeje a řekl: „Vrátila ses pozdě. Tak jak to šlo na jednání? Dostala jsi tu nahrávací smlouvu?“

Eden pokrčila rameny. „Nechci o tom mluvit. Co kdybychom si dali šampus, zaplavali si a šli do páry?“ A pak, pomyslela si, bys mi to mohl pořádně udělat, abych zapomněla na všechny nepříjemnosti, co teď mám v životě.

„Nechceš se mnou probírat nic důležitýho,“ zlobil se Joel a v hlase měl rozhořčený podtón. „Já přece mám dokonalej přehled o tom, jak to chodí v hudebním průmyslu. Sice jsem model, ale to snad ještě neznamená, že bych neměl mozek. Dost by mě potěšilo, kdybys to občas uznala.“

Joelův mozek nebyla ta část jeho těla, která Eden připadala nejpřitažlivější. Nicméně jí začínalo být jasné, že jestli má dostat to, co chce, musí na něj být milá.

„Prosím, kotě, tohle odpoledne opravdu nestojí za řeč. Sadie byla pro-

tivná a přitáhla tam nějakého ušmudlaného skladatele. Nejradši bych na to zapomněla a pěkně si s tebou užívala.“ Skopla si boty z nohou.

Srovnání mezi sexy Joelem a neupraveným Jackem způsobilo, že ke svému příteli pocítila vlnu náklonnosti.

„Dobrá, mohli bychom si udělat malou oslavu.“

Eden byla tak zamyšlená, že si jeho poznámky vůbec nevšimla. Už otvírala malou ledničku a vyndala lahev šampaňského. Když do sebe nalila sklenku, svlékla se donaha a skočila do vody. Plavala k Joelovi a propletla své tělo s jeho. Z představy, že se s ním bude milovat, byla vzrušená už teď, ale neušlo jí, že on její nadšení nesdílí. V posledních týdnech se to už několikrát opakovalo. Joel v jistých partiích obživil teprve, když mu začala říkat, v jak skvělé je kondici. Proto ho vášnivě políbila a šeptala: „Když jsem tě viděla plavat, vypadal jsi tak úžasně. Tolik po tobě toužím, zlato. Jsi tak žhavej a sexy.“

„Pověz mi, co se mnou uděláš,“ šeptal.

Eden pohodila vlasy a nasadila svůj zastřený svůdný hlas, který obvykle používala jen v ložnici. „Kleknu si před tebe a budu ti sát tvoje úžasný tvrdý péro.“ To podle všeho stačilo, cítila, jak na ni reaguje. Tak se jí to líbilo.

„Pojďme nahoru, chci se na tebe dívat do zrcadla, když ti to budu dělat.“

Spíš se Joel chtěl dívat sám na sebe, pomyslela si Eden o něco později. Teď se rozvaloval na posteli. Tulila se k němu a čekala, až něco řekne, cokoli, po čem by ze sebe měla trochu lepší pocit. Sex jí totiž spíše než vášnivý připadal trochu mechanický. Necítila se po něm lépe, ale jako by si čím dál víc uvědomovala propast, co se mezi nimi začíná rozevírat.

Joel široce zívá a podrbl se na hrudníku. „Panebože, já jsem ale utahaněj!“ vyhrkl.

„Jsi tak nádherný,“ šeptla a políbila ho na krku. Znovu marně čekala, že jí na oplátku řekne něco něžného. Uvědomila si, že už uplynula dlouhá doba od chvíle, kdy jí Joel řekl nějakou poklonu. Jen se mírně usmál, jako by právě konstatovala dobře známý fakt.

„Koupila jsem ti něco super. Už se nemůžu dočkat, až tě v tom uvi-

dím.“ Lehla si na postel a protáhla se. „Nechceš si pro to skočit dolů?“ Třeba až uvidí její dárek, konečně řekne, že ji miluje. Snažila se nepřemýšlet o tom, jestli to znamená, že si jeho lásku kupuje.

Joel obvykle dělával všechno, co po něm chtěla, proto ji překvapilo, když náhle ohrnul ret a prohlásil: „Proboha! To je dost drsný i na tebe, že si musím doběhnout dolů pro svůj dárek k narozeninám.“

„To ale není dárek k narozeninám, Joeli, jen malá pozornost.“ Eden pořád ještě čekala, že Joel vstane a poslušně odkluše dolů, sebere nákupní tašky a pak jí bude vděčný, až si otevře krabičku určenou pro něj a najde v ní nechutně drahý diamantový přívěsek ve tvaru lebky od Thea Fennella.

Posadil se. „Ty jsi na to zapoměla, vid’? To snad není možný! V pátek mám narozeniny!“

Sakra! Úplně se jí to vypařilo z hlavy. Eden se snažila rychle něco vymyslet, což nebylo úplně snadné vzhledem k další polovině lahve šampaňského, kterou vypila. „Nezapoměla jsem na to, drahoušku, tohle je jen takový malý předčasný dárek.“ Začínala si připadat jako Pinocchio.

„Opravdu?“ Joel se otočil obličejem k ní. Konečně si získala jeho pozornost.

„Opravdu. A zlato, pro ten dárek ti skočím sama.“ Eden se dokázala zvednout z postele a navléknout na sebe kimono ze splývavého černého hedvábí. Znovu se jí ozvala bolest hlavy. Na začátku schodiště se zahlédla ve zdobeném benátském zrcadle. Oči měla zarudlé, obličej napuchlý a vlasy rozčuchané. Vypadala příšerně. A taky se tak cítila. Není divu, že ji Joel nezahrnuje poklonami. Je to v pohodě, namlouvala si, zase omezím pití. Teprve když se dostala na chodbu a zvedla tašku Theo Fennell, uvědomila si, že na oslavě Joelových narozenin se asi alkoholu nevyhne. Přestanu o víkendu, určitě to zvládnou, namlouvala si.

Eden si nedovolila přemýšlet o tom, že to vždycky odsouvá až na zítra, nebo až na příští víkend, a ty dny se z nějakých záhadných důvodů nikdy nedostaví.

Kapitola 2

Zbytek týdne byla Eden ze setkání se Sadií a Jackem celá rozhozená. Dobře věděla, že její kariéra visí na vlásku, ale nedokázala se posadit, poslechnout si ty nahrávky a věnovat jim soustředěnou pozornost. Zčásti to odkládala ze strachu a zčásti kvůli tomu, že ji trápil její vztah s Joelem, který se nevyvíjel úplně dobře. Strkala hlavu do písku a předstírala, že je všechno v pohodě, ale teď už si bude muset přiznat pravdu. Podle všeho už o ni neměl takový zájem jako kdysi; připadalo jí, že mu začíná být lhostejná.

Navrhla mu, že by jeho narozeniny mohli strávit v nějakém luxusním venkovském hotýlku nebo by si mohli vyrazit do Paříže. Romantické město by do jejich vztahu určitě vrátilo jiskru. Ale Joel prohlásil, že už si domluvil oslavu s kamarády. A nestál ani o to, aby si spolu vyjeli jindy. Tvrdil, že ten týden má každý den focení a večer že musí k osobnímu trenérovi, protože jindy to nestíhá. A když Eden namítala, že jeden den by se přece bez tréninku mohl obejít, trval na tom, že kvůli práci musí být v nejlepší kondici. Eden připadalo, že si jí je až moc jistý. Nechodili spolu ještě ani šest měsíců a Joel se k ní choval, jako by to bylo šest let. Ta představa ji ničila.

„Vždyť se skoro nevidíme,“ vyčetla mu ve čtvrtek ráno, když se ho už poněkolkáté zeptala, jestli si s ní někam večer nevyrazí, a on trval na tom, že musí do fitka.

„A nechceš jít se mnou a taky si zatrénovat? Tvrdila jsi, že se zase chceš dostat do formy, ale zatím jsi pro to neudělala vůbec nic.“ Ten ji ale odsuzuje.

„Fakt super, fitko,“ urazila se Eden. „Myslím, že si radši vyrazím s Tanyou.“

Zatímco Joel byl tedy ve fitku, Eden popíjela koktejly se svou nejlepší kamarádkou Tanyou v elegantním baru Light Bar v hotelu St. Martin's Lane. Eden si dávala místní specialitu Raspasion Martini. Několik dnů vydržela bez alkoholu, proto teď usoudila, že si poté, co se k ní Joel choval tak chladně, pár skleniček zaslouží.

S kamarádkou se znaly už pět let. Seznámily se, když Tanya vystupovala jako tanečnice v jednom z Edeniných klipů. Padly si do oka, protože obě měly problémy s neskutečně těsnými kombinézami z PVC, do kterých je navlékl režisér. Tanye se roztrhla v klíně na začátku tanečního čísla, když svůdně kroutila boky. Eden se zase rozpárala v podpaží, když příliš prudce zamávala rukou. K opravě byla třeba spousta černé lepenky a velkého důvtipu stylistky. Natáčení totiž muselo být do večera hotové. Eden i Tanye celá situace přišla k popukání, a zatímco spousta dalších lidí se k Eden chovala odtažitě, protože to přece byla taková hvězda, Tanya nahlédla až do její duše a zjistila, že Eden je zkrátka jen obyčejná holka.

Tanya v patnácti začala jako manekýna, ale pak se jí křivky výrazně zaoblily. Nejdříve zkoušela držet diety, jenže jí z toho bylo zle. Tak se stala takzvanou plus size modelkou, což ve skutečnosti znamenalo, že měla velikost čtyřicet a neuvěřitelně pevné tělo. Byla skutečně krásná s lesklými hnědými vlasy, obrovskými oříškovými očima, pohledným obličejem a postavou, která se dala popsat jedině jako přesýpací hodiny. Každá žena, vedle níž se postavila, si náhle uvědomila, že v životě je spousta důležitějších věcí než diety, a každý muž jí ochotně vyznával oddanou lásku. Tanya byla vřelá, zábavná a upřímná. Vlastně to byl jediný člověk z Edenina okolí kromě Sadie, který se s ní odvážil mluvit upřímně. Eden v prvních deseti minutách večera Tanyu informovala o všem, co se teď děje, zvláště o tom, jak se to vyvíjí s Joelem. A když tak o něm mluvila, najednou jí došlo, jak hrozně to zní. Jako by popisovala vztah, který už mele z posledního.

Když si Tanya vyslechla všechny Edeniny stesky, vzdychla. „Musím ti říct, beruško, že to nevypadá moc dobře. Neříkala jsi náhodou, že je s ním zábava? Mně to tedy jako zábava vůbec nepřipadá. To už zase dramaticky odešel?“

V posledních dvou měsících si totiž Joel několikrát po hádce sbalil, odjel ke kamarádovi, opil se, pak se uklidnil, vystřízlivěl a zase se vrátil.

„Minulý týden se zase odstěhoval,“ přiznala Eden. „Možná jen máme náročné období.“ Vždyť by ale přece měli do sebe být hrozně zamilovaní a pořád se jeden druhého dotýkat.

„Nebo se možná ukazuje jeho pravá povaha – že je urážlivý, posedlý sám sebou a záleží mu víc na sobě než na tobě? Někoho takového přece nepotřebuješ, Eden, to pro tebe není dobré.“

Ale Eden hrozně nerada byla sama, zvláště po mámině smrti. Proto neustále přecházela ze vztahu do vztahu, aniž by si udělala malinkou pauzu. Rozcházela se pokaždé ona – a to jen když měla v záloze někoho nového. A pokaždé doufala, že příští už bude ten pravý a že ze sebe díky němu konečně začne mít dobrý pocit. Že zažene temnotu, která ji někdy úplně zahalovala...

Tanye se s tím raději nesvěřila, i když si s ní byla blízká, místo toho se přetvařovala a mluvila lehkovážně. „Ale v posteli je skvělý, Tanyo!“ žertovala, ale nebyla to úplně pravda, v posteli byl jen ucházející. Nedokázala si však představit, že by vedle sebe nikoho neměla, bála se být sama. Tanyu tím vyprovokovala, aby obrátila oči v sloup.

„Tak si kup vibrátor. Ten ti nezlomí srdce, nebude ti odmlouvat, ale poslouží ti, nikdy nebude moc opilý na to, aby tě potěšil, a na oplátku po tobě bude chtít jen nové baterie.“

Eden taky obrátila oči v sloup. „Já ho přece mám. Sama jsi mi ho koupila, pamatuješ? To ale není stejné.“

„Ne! Je to mnohem lepší! Tyler mi ho schoval, protože tvrdí, že na něm začínám být závislá. Myslím, že z něho dostával komplex méněcennosti!“ Tanya se rozesmála, pak zvažněla a prohlásila: „Přiznej si to, Eden, Joel je moc náročný. Je to v podstatě holka. Když jsme si naposledy vyrazili společně, většinu času se prohlížel v zrcadle.“

„Je to model, tak co můžeš čekat?“

„Někoho, kdo by pro tebe byl vhodnější.“

„Ne, všechno zase bude v pohodě, je to jen přechodné.“ Eden si nemohla přiznat, že by Tanya mohla mít pravdu. Znamenalo by to, že by celou situaci musela nějak řešit, a ona si nebyla jistá, jestli na to má dost

sil. Bude muset předstírat, že se všechno zase zlepší. „Možná je jen nervózní z toho, že stárne.“

Tím si u kamarádky vysloužila další protočení panenek. „Vždyť mu bude třiadvacet!“

„Jo, ale dělat modela je náročné.“

„Ještě náročnější mi připadá, když s modelem chodíš,“ procedila Tanya skrz zuby. „Musíš se sama sebe zeptat, jestli ti za to opravdu stojí.“

To Eden stačilo; po tomhle musela změnit téma.

Její starosti s Joelem se však nevytratily. A dokonce ani v den jeho narozenin nedokázala přehlížet trhliny, které se v jejich vztahu objevovaly. Za hodinky Chanel J12, které jí stály dobré čtyři tisíce liber, jí sotva poděkoval. Když ho na oběd vzala do podniku Zuma, kde vařili skvělé japonské jídlo a obvykle tam moc rád chodil, celou dobu se díval na iPhone. A když se ho zeptala, co má tak důležitého, odsekl jí, že čeká e-mail od svého agenta. Neví snad, že on také má svou kariéru?

Eden tak zdeprimovalo, co se mezi nimi děje, že toho hodně vypila a málo snědla. Když mu navrhla, že by se mohli vrátit domů a zbytek odpoledne strávit v posteli, Joel namítl, že už se domluvil s mámou, že si s ní půjde vybrat dárek k narozeninám. Krucinál, dal přednost odpoledni s matkou před žhavým sexem!

A proto taky, když vyrazila do klubu s Joelem a jeho kamarády, měla dost špatnou náladu. Jak tak posedávala v salonku pro VIP, nudila se a popíjela – což byla smrtící kombinace. Co to tady sakra dělá, obklopená lidmi, které sotva zná, a s přítelem, co se o ni vůbec nezajímá. Všichni Joelovi známí pracovali v modelingu nebo módním průmyslu, všichni byli do sebe, podle jejího názoru, dost zahledění. Zvláště jedna z kamarádek, úžasná modelka Bliss pěkně Eden štvála, protože s Joelem nezakrytě flirtovala. Nebo to tak Eden po té spoustě koktejlů, co do sebe nalila, připadalo. Usadila se na pohovku, nehty bubnovala do kožené područky a zamračeně se rozhlížela. Rozhodla se, že až se Joel vrátí z jednoho z tanečních parketů, nařídí mu, že už musí jít. Už takhle si zasloužila medaili za to, jak dlouho jeho přátele snášela.

„Joel říkal, že na nové desce budeš spolupracovat s Jackem Steelem.“

Bliss se u ní vynořila, a aniž by ji Eden vyzvala, posadila se vedle ní. Byla neuvěřitelně štíhlá, měla opálené nohy, které byly snad nekonečné, a dlouhé lesklé černé vlasy.

„Jo, správně. Uvidíme, jak to bude probíhat. Nejsem si jistá, jestli Jackovy písničky budou pro mě. Říkala jsem si, že bych si něco zkusila napsat sama.“ Druhá část věty byla totální lež. Eden sice byla velmi nadaná zpěvačka, ale na skládání vůbec žádný talent neměla. Když však seděla vedle někoho tak nádherného jako Bliss, cítila potřebu si trochu zvednout sebevědomí.

„No to je super. Musí to být nádhera pracovat s někým takovým jako Jack Steele. Joel si ho vyhledával na internetu a zjistil, že dělal se všemi slavnými lidmi. A já viděla jeho fotku a je tak úžasný, že by se sám snadno mohl stát hvězdou,“ šveholila Bliss nadšeně. Několikrát popotáhla a mnula si nos. Eden dobře věděla, jak vypadá někdo, kdo si před chvílí sňupl kokain. Díkybohu že po téhle cestě se nikdy sama nevydala.

Eden vyprskla smíchy. „Prosím? Jestli se ti líbí zarostlí chlupáči, budiž. Ale se mnou tedy Jack Steele vůbec nic nedělá.“

„Ale Joel říkal, že když s ním nebudeš spolupracovat, možná ti neprodlouží nahrávací smlouvu, protože umělecky se ti poslední dobou úplně nedaří.“ Bliss si musela být dobře vědoma, jak jsou její slova krutá, ale nevinně se na Eden usmála a znovu popotáhla.

Eden by se měla dokázat nad podobné jedovaté poznámky povznést, vždyť to rozhodně nebylo poprvé, co na ni někdo byl kousavý. Jí se však dotklo a vyvedlo ji z míry, že o ní Joel mluvil s touhle nádhernou modelkou, která má tak pitomé jméno a tělo, pro které by člověk vraždil. A ještě víc ji zajímalo, kdy přesně Joel s Bliss mluvil? Mozek jí naprosto ovládly žárlivost, nejistota a paranoia.

„A kdy ti Joel všechno tohle vykládal?“ Snažila se mluvit jakoby nic.

„No, vlastně ani nevím. Jsme spolu celý tenhle týden, fotíme spodní prádlo. On ti to neřekl?“ Bliss se upejpavě zachichotala.

To je taková mrcha! A Joel se jí ani slovem nezmínil. „Jasně že mi to řekl. Nemáme před sebou žádný tajemství.“ Lež jako věž.

„Takže ti řekl i to, jak bylo trapný, když se mu při našem společném focení postavil – teda trapný to bylo pro něj. Mně to spíš zalichotilo.

Zřejmě za to mohly moje černý krajkový tanga. Byly dost odvážný. Museli jsme si chvíli dát pauzu, než se to mohlo nafotit.“ Další hihňání a Bliss pohodila lesklými vlasy.

Kdyby to byla jen trapná chvílka, Joel by se s tím Eden určitě svěřil. Fakt, že o tom mlčel, svědčil o jediném. Že má výčitky svědomí.

„To zní opravdu zábavně,“ procedila Eden skrz stisknuté zuby. Teď už opravdu chtěla jít domů.

„To taky bylo. Tak jako tak, hodně štěstí při spolupráci s Jackem Steelem. Pokud jde o písničky, má přímo zlaté ruce, tak ti snad napíše nějaké nové hity.“ Bliss se na chvíli odmlčela a pak jí uštědřila poslední úder. „Kdy přesně jsi vlastně měla poslední hity? V roce dva tisíce šest nebo dva tisíce pět?“

Eden ji podcenila! Byla to přímo velemrcha. Mohla všem ostatním mrchám dávat lekce! Bylo načase jí to nějak oplatit.

„Ty jsi přece expertka na hudební průmysl, co? Já myslela, že jenom držíš diety a šnupeš koks. Člověk by řekl, že už ti nemůže zbývat volný čas... možná ještě na vymýšlení nesmyslných jmen jako Bliss.“

Eden druhou dívku měla ignorovat, ale nepovedlo se. Možná to bylo kvůli tomu, že je Bliss mladší a štíhlejší než ona, kdo ví? Ale teď už se Eden dostala do ráže.

Znovu však svou soupeřku podcenila. Bliss se jen usmála a významně se podívala na Edenino poprsí, které se mohlo každou chvíli prodat ven z černých značkových šatů s flitry, a na břicho, které si nacpala do stahovacích kalhotek, co zanechávaly špek kolem pasu, tím si byla jistá. „Možná by sis ze mě občas měla vzít příklad, Eden. Dám ti kontakt na svého osobního trenéra. Jestli se chceš narvat do své slavné kožené kombinézy, měla bys na sobě zamakat. Joel říkal, že prý tě trápí, jak jsi ztloustla. Jsi odvážná, že si oblečeš takovéhle šaty. Netušila jsem, že Hervé Leger dělá šaty i ve dvačtyřicítce. Ty ti půjčila tvá kamarádka plus size modelka alias sádelnice Tanya?“

Kdyby všechny ty útoky byly určené jen jí, možná by se Eden dokázala ovládnout, ale pomlouváním její nejlepší kamarádky to Bliss přehnala. Eden viděla rudě.

„Jdi do hajzlu! Jsi nicka.“

A pak vstala a vychrstla mojito přímo do Blissina krásného povýšeného obličejce.

„Tlustoprdko!“ prskala druhá žena, vrhla se po Eden, chytla ji za vlasy a zatahala za ně.

Následovala nechutná pranice, v níž se Eden zoufale snažila ze sebe Bliss setrást, přičemž schytala úder do obličejce a roztrhly se jí šaty. Na někoho tak vyhublého a vyhladovělého měla modelka celkem ránu. A zatímco se Eden snažila vyhýbat Blissiným fackám a ostrým nehtům, shlukl se kolem zápasících dívek dav. Místo, aby se je od sebe pokusili odtrhnout, lidé je ještě povzbuzovali a nadšeně hýkali. „Dívčí zápasy!“ a „Žena proti ženě!“ Něco takového rozhodně nepotřebovala. A kde je sakra Joel? Proč tu není, aby jí pomohl? Trvalo dobrých pět minut, než se do toho vložili vyhazovači a rvačku ukončili.

„Napadla mě!“ pištěla Bliss, když ji od Eden odtahovali. „Volejte policii! Já tu mrchu budu žalovat!“

„Dej si pohov!“ lapala Eden po dechu. „To ty jsi napadla mě, ty šílená anorektičko! A policie si moc ráda poslechne o tvém šňupání.“

Bliss už se Eden nesnažila napadat, ale vyhazovači ji raději stále drželi. Pak se tu objevil uhlazený manažer klubu Greg. Eden už ho znala dlouhá léta a vždy s ním výborně vycházela.

„Nepůjdeš ke mně do kanceláře, Eden?“ nabídl jí blahosklonně. „Určitě to nějak vyřešíme. A ty bys, Joeli, měl raději jít s ní.“

Joel se konečně objevil. Podle všeho ho ohromilo, v jakém jsou Bliss a Eden stavu. „Co se ti proboha stalo?“ ptal se.

„Není to jasné! To tvá šílená kamarádka.“ Eden ukázala na Bliss, čímž ji vyprovokovala k dalšímu zaječení: „Volejte policii!“

Ale Greg už rychle odváděla Eden a Joela do soukromí své kanceláře v patře. Tam nalil dvě štědré dávky brandy a předal sklenky Eden a Joelovi. Zjevně měl se zvládáním krizí bohatou praxi.

„Nemám brandy rád,“ poznamenal Joel, ale Eden si z té své vděčně přihnula. Blissin útok ji ohromil. S bolestným úšklebkem si sáhla na čelo, kde se jí nejspíš dělala obrovská modřina.

„Panebože, Joeli, jak se s ní můžeš kamarádit? Já na ni omylem vylila pití a ona zareagovala takhle přehnaně.“ Ano, tohle byla její verze

a bude se jí snažit držet a modlit se, aby nikdo neviděl, jak se to stalo doopravdy.

„To se Bliss nepodobá,“ namítl. „Znám ji už dlouho a nikdy nic podobného neudělala.“ Podle všeho ho vůbec netrápilo, že je Eden zraněná. Podívala se na sebe do zrcadla a málem se zajíkla hrůzou. Vlasy vypadaly, jako by ji někdo protáhl roštím, kolem očí měla rozmazaná líčidla, tekla jí krev ze rtu a na čele se jí opravdu vyjímala modřina, jedno z ramínek jejích šatů se roztrhlo, což způsobilo velký trapas. Edenino pravé prso, zakryté černou krajkou La Perla, se skvělo venku v celé své nádheře.

„No, teď už se s ní ale přestaneš scházet, ne?“ ujišťovala se Eden, které se vůbec nelíbilo, jak málo s ní Joel cítí. Vždyť krvácí a má modřiny, proboha!

„Co tím myslíš?“ nechápal. „Vždyť jsem ti právě řekl, že je to jedna z mých nejstarších kamarádek.“

Eden se chystala uvést dlouhou řadu důvodů, proč by se Joel s Bliss rozhodně neměl už nikdy vidět, když vtom je Greg přerušil.

„Objednám auto, které vás oba odveze domů. Můžete použít zadní vchod, abyste unikli paparazziům. A zavolám Sadii. Určitě bude chtít vydat nějaké prohlášení pro tisk, i kdyby to mělo být jen: Bez komentáře.“

No to je prostě „skvělé“! Sadie nepochybně bude vzteky bez sebe. Copak jí neříkala, aby si teď dávala větší pozor, omezila akce i pití?

„Díky,“ zamumlala Eden. „Jsem ti moc vděčná, Gregu.“

„Jsi jeden z mých nejvýznamnějších hostů,“ odpověděl a pomohl jí do saka. „Neměj strach, časem se na to zapomene.“ Jinými slovy: potřebuju, abyste odsud oba co nejrychleji zmizeli.

Celou cestu domů Joel s Eden nepromluvil. Přestala dělat drsňačku; toužila jen po tom, aby ji objal, řekl jí, že ji miluje a že se všechno zase dá do pořádku. Ale Joel seděl na jednom konci sedadla s rukama založenými na hrudníku a zamračeně zíral z okna. Eden seděla na druhém konci. Propast mezi nimi zřejmě byla nepřekonatelná. Ani doma s ní nemluvil. Eden, která také vždy uměla vytvořit dusnou atmosféru, nenáviděla, když jí někdo dělal totéž. Když si šli lehnout a on s ní dál nemluvil a odvrátil se od ní, místo aby se k ní jako obvykle přitulil, už to nehodlala dál snášet.

„Kotě, mrzí mě, jestli ti to zkazilo narozeniny. Já za to opravdu nemohla a vynahradím ti to, slibuju.“

„Chci vědět, co se stalo, že Bliss takhle reagovala,“ říkal Joel a stále k ní ležel zády.

Eden natáhla ruku a zkusmo se ho dotkla na rameni. Zoufale toužila po tom, aby už se usmířili, ale Joel to nechtěl uznat a dál brblal: „Ale chci vědět, co se stalo doopravdy, nezajímá mě nějaká verze pitomý Eden Haywoodový.“

„Byla na mě hnusná, jestli to potřebuješ vědět, tvrdila, že jsem tlustá a potřebuju osobního trenéra. Tvrdila, že se spolu o mně bavíte, a pak naznačila, že spolu něco máte. Takže jo, naštvala jsem se. A...“ Eden zaváhala, „a možná jsem ji polila pitím“

Joel se okamžitě posadil. „Vychrstla jsi po ní pití, vid’? Do háje, Eden, nemůžeš čekat, že se budeš takhle chovat a projde ti to! Jasně že to Bliss muselo naštvat.“

„Tvrdila, že jsem tlustá!“ zopakovala Eden. „A že spolu teď trávíte hodně času.“ Ted’ už křičela. „Naznačovala, že spolu něco máte. Je to pravda?“

„Mezi mnou a Bliss nic není, jsme jen kamarádi. A sama jsi přece říkala, že musíš zhubnout. Možná by ti to šlo líp, kdybys trochu omezila pití.“

Prásk! Joelova slova byla jako rána pod pás. „Zakazuju ti, aby ses s Bliss ještě viděl, abys jí volal nebo psal. Nemůžeš s ní kamarádit a zároveň chodit se mnou,“ oznámila mu chladně Eden. Věděla, že zahání Joela do rohu, ale nemohla si pomoci. Musela vědět, že je pro něj dál jednička, že pro ni udělá cokoli. Vždycky to tak přece říkal.

Joel ze sebe rozzlobeně shodil příkrývku a vstal. „Ne, Eden, už mi nemůžeš říkat, co mám dělat. Už toho mám dost. Vztah s tebou je noční můra. Vždycky musí být všechno po tvém... jsi sobecká a rozmazlená.“ Stál tam a mračil se na ni, nádherný model v černých boxerkách od Armaniho, a ona věděla, že teď se rozhodne.

Zakryla se příkrývkou jako ochranným štítem. Jedna její část ho chtěla prosit, aby zůstal, říct mu, že se změní, ale nemohla mu ukázat, jak je zranitelná a jak moc ho potřebuje. „V tom případě jdi někam, Joeli.

A tím myslím hned. Sbal si věci a vypadni. Už tě nechci nikdy vidět.“ Jen ta slova vypustila z úst, už jich litovala a nejradši by je vzala zpátky.

Joel pokrčil rameny. „Já s tím nemám problém. A na... dej je svému dalšímu modelovi.“ Sundal si hodinky Chanel a hodil je na postel. Pak, aniž by se na Eden jednou podíval, odešel do šatny a ona slyšela, jak si ze skříně vyndává oblečení. Dovolila si hořký úsměv. Většinu těch hadříků mu koupila ona.

Vstala, oblékla si kimono a šla dolů do kuchyně, kde si nalila velkou sklenku bílého vína. Usadila se v obýváku, schoulila se na jednu z drahých pohovek a čekala. I když to byla ona, kdo Joelovi řekl, aby odešel, zachvátila ji úzkost a nejistota. Vidina, že opravdu odejde, ji děsila. Snažila sama sebe přesvědčit, že to je mezi nimi jen takový výkyv, který se brzy dá do pořádku. Joel si sbalí věci, odstěhuje se a pak za ní zase rychle přispěchá zpátky. Nebude její slova brát vážně. Určitě mu bude jasné, že ten vyhazov byl jen momentální nápad v návalu vášni.

O deset minut později však slyšela, jak Joel běží ze schodů. Čekala, že se objeví v obýváku; ale místo toho se jen ozvalo otevírání vchodových dveří, které se pak zase s bouchnutím zavřely. To však je v pořádku, namlouvala si. Joel vyrazí k jednomu z kamarádů, postěžuje si na ni, přespí tam a kolem oběda už jí napíše, jak moc ho to mrzí. Že toho oba moc vypili. Až se uklidní a vyspí se z toho, opět se to dá do pořádku. Úzkost však nadále odmítala zmizet. A přidal se i pocit, že je to všechno její chyba, že je hrozná.

Už byly čtyři ráno. Vzpomněla si, že někde četla, že v tuhle denní dobu nejvíc lidí páchá sebevraždu. Možná proto, že v takových chvílích si člověk připadal nejosaměleji, když všichni ostatní spali, ráno bylo ještě daleko, vše vypadalo úplně beznadějně. Vstala a roztáhla silné hedvábné závěsy, protože chtěla být v kontaktu se světem, venku se však ještě ani nerozednívalo. Ulice byla úplně opuštěná. Eden byla sama. Náhle zatoužila mluvit s někým blízkým. Jako první si vybavila Savannah, ale bylo jí moc dobře jasné, že sestra by s ní mluvit odmítla, nehledě na denní dobu.

Zjistila, že nahlas říká: „Sav, tak hrozně mi chybíš.“ Její slova se rozléhala po místnosti. Zachvěla se v chladném vzduchu, vrátila se nahoru a lehla si do postele. Na polštáři byla dál cítit Joelova voda po holení Hugo

Boss, další dárek od ní. Vtiskla si do něj obličej a šeptala: „Prosím, nepouštěj mě, Joeli. Nepouštěj mě.“ Pak po nějaké době usnula.

Druhý den ráno ji vzbudilo zazvonění mobilu. Joel! pomyslela si a temnou depresi, která ji pevně svírala, na okamžik narušila jiskřička naděje. Ale byla to Sadie. Eden by ten hovor nejradši ignorovala, ale věděla, že by tím svou manažerku jen ještě víc rozzlobila. Momentálně potřebovala někoho, kdo bude na její straně, proto telefon vzala.

„To asi byl večer, co?“ poznamenala Sadie na úvod. Eden si dokázala představit, jak přitom ironicky povytahuje obočí. „Mluvila jsem už se třemi novináři, a to ještě není ani deset. Neřekla bys mi, jak přesně se to seběhlo? A myslím opravdu přesně.“

Naplnil se Edenin nejčernější scénář a zřejmě se z toho nevyllže. „Opila jsem se a pak jsem se nechala zatáhnout do rvačky.“ Panebože, znělo to příšerně! Eden se pokoušela mluvit vzpurně, jako by jí to bylo úplně jedno. „Ale než se do mě pustíš, Sadie, tak jsem za to nemohla. A Joel mě nechal.“ Už nedokázala předstírat povýšenost. Zlomil se jí hlas.

„Eden, vždyť už tě nechal tolikrát... a něco ti povím, i kdyby se to opravdu stalo, není to žádná tragédie. Nechci být brutálně upřímná, ale, zlato, je s tebou jen proto, že jsi hvězda. Můj siamský kocour Major Tom má víc osobnosti v ocase než Joel v té svojí hezoučké tupoučké hlavince! A pokud jde o tu rvačku, ty nikdy za nic nemůžeš, vid', Eden.“ Následovala pauza a pak Sadie začala mluvit mírněji. „Zlato, co to teď vyvádíš? Musíš se přestat zaplétat s muži, kteří ti jenom ubližují. Co by na to asi řekla Terri?“

„Ale ona tady není, ne?“

Sadie vzdychla. „Prostě jim řeknu, že to nebudeme komentovat, a budu se modlit, aby to ta druhá holka nechtěla rozmazávat. Z dobrých zdrojů jsem se dozvěděla, že dost jede v koks, proto doufám, že tě nebude chtít žalovat nebo něco vykládat bulváru. A mohla bys pro mě mezitím něco udělat? Poslechni si ty skladby, co jsem ti dala, a moc se nikde neukazuj. Čímž myslím, abys zůstávala doma, doma a doma! Do zítřejšího večírku nestojím o žádná další překvapení. Dám ti vědět, jak to vypadá s novináři.“ A pak zavěsila.

Sakra! Eden úplně zapomněla na ten večírek nahrávací společnosti.

Ukazovat se na veřejnosti byla asi poslední věc, o kterou teď stála, potom co se odehrálo. Všichni se jí budou posmívat. Copak to Sadie nevidí? A proč jí Joel nevolá? Teď už by přece měl. I když věděla, že nedělá dobře, zavolala ona jemu, ale telefon nezvedl. Zavěsila, pak si to rozmyslela a zavolala znovu. Tentokrát mu nechala vzkaz. „To jsem já, Joeli, prosím, zavolej mi zpátky.“ Pauza. „Mrzí mě to.“ Další pauza. „Miluju tě.“ Ale už když ta slova říkala, věděla moc dobře, že to není pravda. Spíše ho jen potřebovala.

Ale Joel jí zpátky nezavolal. Napsala mu zprávu. Bez odpovědi. A těch zpráv si Joel musel všimnout – telefon měl neustále u sebe a pořád si ho kontroloval, dokonce i během focení. Byla úplně bezmocná, nezbývalo jí nic jiného než čekat, až se jí ozve. Telefon jí zvonil mockrát, přišly jí zprávy od Tanyi a dalších kamarádek, ale Eden nechtěla s nikým mluvit. Pozdě odpoledne už byla zoufalá. Pořád ještě na sobě měla hedvábné kimono a byla příliš vyčerpaná i na to, aby se oblékla. Nemohla jíst, ale pila kávu za kávu. Joel se jí musí ozvat, prostě musí, nemohl ji přece opustit. Přecházela po domě a nevydržela v klidu.

Venku na chodníku vyčkávalo několik fotografů a všichni zoufale toužili získat její snímek. Zprávy o rvačce se zřejmě dostaly na veřejnost. Několikrát na ni někdo zazvonil, ale ona to ignorovala, protože jí bylo jasné, že jen zkouší štěstí některý z fotografů. Když se však v pět znovu ozval zvonek, podívala se na obrazovku videotelefonu, protože doufala, že to bude Joel, ale uviděla Tanyu. Pocítila zklamání, že to není Joel, a pustila ji dovnitř.

„Proč nezvedáš telefon?“ vyhrkla Tanya, když vběhla do chodby a okamžitě za sebou práskla dveřmi před fotografy, kteří začali fotit, hned jak se dveře otevřely. „Celý den ti volám. Sadie mi telefonovala, co se stalo. Za hodinu se ti ozve, aby ti řekla, jaké články se zítra objeví v tisku.“

Eden se posadila na schody a dala si hlavu do dlaní. „Tenhle den stojí za prd. Joel mě asi nechal.“ Oči se jí na chvíli zaleskly slzami, ale pak pohodila vlasy a prohlásila. „Ale já ti něco povím. Ať se jde vycpat. Stejně jsem ho měla jenom jako módní doplněk. Bez problémů si seženu nový model.“

Všichni ostatní by Edeniným drsným slovům uvěřili a okamžitě by ji

měli za prvotřídní mrchu, ale Tanya ji znala moc dobře na to, aby se nechala napálit. Posadila se vedle kamarádky a objala ji. „Na Joela jsem si nikdy nepotrpěla, ale přede mnou klidně můžeš být smutná. Chápu, čím si procházíš.“

Ale Eden se ani nejlepší kamarádce nedokázala úplně otevřít. „Není moc brzy na skleničku?“ ptala se.

„Měla bys vůbec pít? Já myslela, že to chceš omezit.“

„Prosím, Tan, dám si jen sklenku vína... abych se trochu uvolnila.“

Tanya vypadala, že s tím dál nesouhlasí, ale řekla: „Můžeš si dát jednu, ale jenom pod podmínkou, že se předtím osprchuješ a oblečeš. A musíš si dát něco k jídlu.“

Chvilku to vypadala, že Eden odmítne, ale pak vstala a poslušně zamířila do sprchy. Když vyšla ven, znovu si jako posedlá kontrolovala mobil, ovšem Joel se jí dál neozýval. Možná by mu měla poslat další zprávu a navrhnout schůzku. Po minulých hádkách nic takového dělat nemusela. Vždycky se ozval jako první. Tentokrát však první krok bude muset udělat ona. Už se to chystala pronést, když vtom na ni Tanya křikla: „Ať tě ani nenapadne mu psát nebo volat!“

Sakra! Ta ženská je snad vědma; modelingem jen ztrácí čas. Eden se rychle oblékla, natáhla na sebe šedé harémky a černé hedvábné triko se širokým výstřihem. Po Blissině poznámce, že by měla zhubnout, náhle cítila potřebu se pořád zahalovat. Také se trochu nalíčila: použila řasenku, zakryla tmavé kruhy pod očima a na rozseklý ret nanasla hojivý krém. Modřina na jejím čele už začínala modrat; jen bůh ví, jak ji na té zítřejší party zakryje.

Dole našla Tanyu v kuchyni. Kamarádka právě otevřela lahev bílého sauvignonu, ale místo, aby jim nalila, něco uchváčeně sledovala na iPhoneu.

„Poslechla jsem tvé rozkazy,“ prohlásila Eden. „Tak můžu si prosím dát něco k pití? A pak mi musíš pomoci přijít na to, co bych tak mohla říct Joelovi. Opravdu si myslím, že bych se s ním měla sejít. Ta hádka přišla jako blesk z čistého nebe. Víím, že jsem mu ty věci neměla říkat, ale stalo se. Určitě to zase dáme do pořádku...“

Tanya se zamračila. „Já nevím, Eden. Právě jsem se dívala na Facebook a Joel tam upravil svůj stav na nezadaný.“

Eden se udělalo zle. Takže je to oficiální. Už je po všem. „Možná tím jen chtěl upoutat moji pozornost.“ Panebože, proč je takhle nechutně zoufalá?

Tanya zavrtěla hlavou. „To nechtěl. Také tam uveřejnil tenhle status.“ Ukázala jí telefon a Eden si četla Joelův nový příspěvek: „Nezadaný a skvěle si to užívám.“ Ten hajzl si dokonce změnil profilový obrázek. Pózoval tam do půli těla nahý, předváděl svůj hladký opálený hrudník a podle všeho se sebou byl dost spokojený.

Tanya natáhla ruku a soucitně Eden pohladila po rameni. „Moc mě to mrzí, Eden.“ Odmlčela se. „Byl moc hezký, ale trochu povrchní, nemyslíš? Nemluvil o ničem jiném než o tom, co Joel cítí a co Joel dělá. Možná ti bez něj bude líp.“

Aby Eden zakryla slzy, odvrátila se od kamarádky a zabavila se naléváním vína. „Je to v pohodě. Rozešli jsme se a basta. Vzpamatuju se z toho.“ Hořce se zasmála. „Byli jsme spolu skoro půl roku a déle s nikým nevydržím.“

„Jen proto, že si nikdy nikoho nepustíš k tělu. A vždycky si vybíráš takové, kteří se ti nemůžou rovnat.“

Eden nestála o psychoanalýzu – i když by byla od nejlepší kamarádky. „Neměníme téma? Neměla bych také upravit svůj stav na Facebooku?“

„Možná by sis měla užívat, že pro změnu jsi nezadaná, a zjistit, co doopravdy chceš.“

Eden připadalo dost zvláštní, že jí to říká právě Tanya, která nebyla sama celou tu dobu, co ji znala, byla zasnoubená s Tylerem a šetřila na jejich dokonalou svatbu.

Přítelkyně přešly do obýváku s obrovskými okny vedoucími do nádherné zahrady obklopené zdmi. Obvykle býval Edeninou nejoblíbenější místností v domě, zahradu pak přímo milovala, pro dokonale udržovaný trávník, květinové záhony a vistárii plazící se po světle růžových zdech a obsypanou jemně vonícími květy. Bylo to i nejoblíbenější místo její mámy, když tu byla na návštěvě, proto na něj Eden měla výjimečné vzpomínky. Ale teď si tady připadala jako v pasti. Novináři dál hlídkovali před přední částí domu a jinudy cesta ven nevedla. Dům se stal jejím vězením.

Tanya se ze všech sil snažila nějak Eden povzbudit, líčila jí poslední

drby z „Planety modelek“, jak přítelkyně tomuto světu přezdívaly, ale Eden se celou tu dobu cítila, jako by ji někdo odřízl od štěstí. Byla sama. Nikdo o ni nestál. Neměla dobrou povahu, byla příšerná zpěvačka. Úplně k ničemu. Pod nádherným zevnějškem a vystupováním jako královna světa ji svíraly pochybnosti. Víno jí hořklo v ústech, a místo aby jí zlepšovalo náladu, uvádělo ji do ještě větší deprese.

Sadie volala v sedm. Neměla dobré zprávy. Článek o rvačce se objeví ve všech bulvárních novinách. A jeden z návštěvníků celou akci dokonce nafotil mobilem a snímky taky zveřejní spolu s videem, které bude dostupné na internetu.

„A ještě něco,“ pokračovala Sadie, když si Eden myslela, že horší už to být nemůže. „Joel, nebo spíš jeho manažer, podle všeho jedná s některými deníky, že by jim prodal informace o vašem vztahu. Mohly bychom se mu v tom pokusit zabránit soudně, ale je to dost drahé a vůbec není jisté, že bychom uspěly. Možná to budeš muset ustát, Eden.“

„Panebože, Sadie!“ vyhrkla, protože ji taková zrada vyděsila. „Proč mi něco takového dělá?“

„Proč myslíš? Kvůli penězům a slávě. Já tě před ním varovala. Nejlepší bude, když to budeš ignorovat. Soustřeď se na hudbu a na to, aby ti to na zítřejším večírku slušelo. Vlastně ani nevím, jestli bychom se k němu měly nějak vyjadřovat, jen bychom tím přilévaly olej do ohně. A příště si vybírej rozumněji, Eden. Uvidíme se zítra večer. Prosím, přijď včas.“

Po telefonátu se Sadií si Eden dala další víno. Zoufale toužila po tom, aby mohla zapomenout na všechno, co se jí v životě pokazilo, ale každá sklenička jako by ji dostávala hlouběji a hlouběji. Když Tanya kolem půlnoci odešla, Eden pila sama až do tří. Nedokázala se ovládnout, opilá volala Joelovi a nechala mu vzkaz. Ráno neměla tušení, co mu vlastně říkala. Rozhodně nic, co by ho přimělo změnit názor, protože se jí dál neozýval. Podle všeho měl moc práce s jejím pomlouváním před nějakým novinářem. Další z dlouhého seznamu mužů, kteří Eden jen podvedli a využili, aby na ní vydělali a přihřáli se na její slávě. Možná, pomyslela si hořce, si přesně takovéhle muže zasloužila.

Kapitola 3

Hvězda se poprala!... Nezbláznila se Eden?... Popová princezna se hroutí!... Kam až Eden klesne?

Když se dívala na titulky, sevřel se jí žaludek. Sadie jí radila, ať se na ty články za žádnou cenu nedívá, protože jí bylo jasné, jak moc Eden rozruší. Ale ona si pochopitelně nemohla pomoci. Byla přímo posedlá tím, aby zjistila, co o ní kde píšou, a nedokázala odolat.

Seděla ve své drahé kuchyni u luxusního skleněného jídelního stolu a na značkové fialové kožené židli u otevřeného MacBooku, pročetla si články a plakala. Vylíčili ji jako „alkoholičku“, „padlou hvězdu“. Je zpěvačkou „s psychickými problémy“, jejíž osobní život se může vymknout kontrole. Navíc tisk její pád z výsluní s potěšením dokumentoval. Dokonce vytáhli i články o smrti její matky před dvěma lety.

Zveřejnili fotky Eden na vrcholu kariéry, kde jí jako blyštivé hvězde ležel svět u nohou, vedle dali fotky, které udělal návštěvník v klubu. Na nich vypadala jako naprostá troska s rozbitým rtem, monoklem na čele a zničenými šaty. Jak by se po tomhle mohla s někým sejít? Bylo to neskutečně ponižující. Všichni si o ní budou myslet, že je naprostá příšera. Představovala si, jak tyhle články čte její sestra a přitom zahanbeně a nesouhlasně potřásá hlavou, ale celou tu dobu si říká, že něco takového se od sobecké a rozmazlené Eden přece dalo čekat...

Tanya a někteří další kamarádi už jí nechali vzkazy ve schránce, ujišťovali ji o své lásce a podpoře. Ale Eden nechtěla s nikým mluvit. Chtěla se schovat, držet se zpátky, jak jí nařídila Sadie před tou katastrofální nocí v klubu. To však zapomněla na železnou vůli své manažerky.

Sadie v poledne dorazila k Edeniným dveřím s mladým mužem v patách. Zpočátku je Eden nechtěla ani pustit dovnitř a Sadie na ni musela několikrát zazvonit. Když Eden dál neotevírala, Sadie jí zavolala: „Jestli hned neotevřeš dveře, Eden, tak přísahám, že tu ztropím scénu, jakou ještě nikdo neviděl. Opravdu chceš paparazziům poskytnout další střelivo?“

Tohle kolo vyhrála její manažerka. Eden jim neochotně zmáčkla bzučák. Čekala, že od Sadie znovu dostane vyhubováno, v duchu se obrnila proti všem výčitkám, ale její manažerka místo toho vešla dovnitř, objala ji a obklopila oblakem svého exotického parfému Pomegranate Noir od Jo Malone. „Jsou to sráči a hajzlové, a když se budeš dál chovat takhle, necháš je vyhrát.“

„No a?“ zamumlala Eden a přemýšlela, kdo může být ten blondák, co to zřejmě přehnal v solárku. Další ze Sadiiných objevů? Její manažerka si potrpěla na zajíčky.

„No a nic. Je načase jít dál. *Carpe diem*... užít si dne a takový ty řeči!“ Obrátila se na mladíka. „Tohle je Jez, upraví ti vlasy. Ráno jsem volala tvému kadeřníkovi a zjistila jsem, že jsi tam nepřišla. Jez je můj velmi vzácný přítel a teď tě zachrání. Stará se o vlasy Crystal i Angel Summerové, takže budeš v dobrých rukou.“

Jez se na Eden zářivě usmál, čímž jí ukázal oslnivě bílé zuby. „Zařídím, aby vypadala úžasně.“

„Jasně,“ procedila Eden skrz zuby a byla ráda, že je o tom tak přesvědčený; ona si totiž nebyla jistá, jestli za daných okolností vůbec může úžasného vzhledu dosáhnout.

„V pět sem pak přijde Darcy, aby tě nalíčila. Šaty sis vybrala, ano?“

„Jasně.“ Další zamumlání od Eden, která ve skutečnosti neměla ani tušení, co si obleče. Na nákupy se necítila, ale v pěti skříních nacpaných luxusním oblečením se přece musí něco najít.

„Skvělé. No, teď tě nechám v Jezových kompetentních rukách a uvidíme se na večírku.“ Sadie vytáhla zápisník a zkontrolovala seznam. V tomhle ohledu byla staromódní. Zatímco její vrstevnice visely na iPhoneu nebo BlackBerry, Sadie si ráda všechno zapisovala, a když byl úkol hotový, také odškrtovala. „Eddie tě přijede vyzvednout v sedm. Dej

si něco k jídlu; víš, jak do člověka na takových akcích pořád nalévají šampus. A prosím, prosím, prosím, dávej si pozor na pití. Víím, že to pro tebe byl náročný den, ale já potřebuju, aby ses dnes večer chovala přímo supervzorně. Nerada na tebe tlačím, ale oběma nám jde o hodně.“

„Je mi to jasné, Sadie,“ prohlásila Eden a toužila po tom, aby už její manažerka vypadla. Sadie se na ni konečně usmála. „Nechci tě pořád takhle okřikovat, jen chci, aby z tebe byla hvězda, kterou můžeš být. A je mi jasné, že poslední roky to pro tebe nebylo lehké.“

Eden její řeči dojaly, ale bála se, že by se mohla znovu rozplakat, proto rychle řekla: „Jsem v pohodě, Sadie, fakt. Uvidíme se později.“

A pak tam zůstali jen Eden a Jez. Eden byla zpočátku ostražitá. Všem cizím lidem nedůvěřovala, to samé platilo i pro nové přátele. Příběhy o ní totiž novinám neprodali jen její bývalí milenci; v posledních dvou letech, kdy byla nejzranitelnější, s novináři za peníze mluvila i řada lidí, které předtím považovala za kamarády. Vidina snadno vydělaných peněz pro ně podle všeho byla tak lákavá, že na Eden spokojeně nakydali špínu a často si ještě něco přimysleli, aby to stálo za to. Jez však byl takový drahoušek, že si ho musela oblíbit. Během půl hodiny jí vyličil příběh svého života: že je gay, ženatý s Rufusem, úžasným osobním trenérem, že by Rufus rád adoptoval dítě, ale Jez si není jistý a připadá mu, že by si nejdřív měli pořídit psa, aby viděli, jak se s takovým závazkem dokážou vypořádat.

Eden po té poznámce vybuchla smíchy. Jez se jí podíval do očí a vyhrkl: „Vím, že to není stejné jako dítě! Ale i tak ho budeme muset venčit a krmit... a člověk teď sežene pro pejsky tak úžasné oblečky. Jenomže Rufus mi nedovolí pořídit si malého pejska. Na to je moc velký macho. Spíš by chtěl bobtaila nebo čokoládově hnědého labradora, já mám rád vestíky. Prodávají na ně úžasné kabátky – jednou jsem vestíka viděl v neskutečném černo-červeném puntíkátém.“ Jez byl tak zženštilý a zábavný, že se Eden poprvé za dlouhou dobu opravdu usmívala.

A nejvíc ze všeho asi oceňovala, že se vůbec nezmínil o člancích v novinách, ani se jí neptal na osobní věci. Místo toho spolu seděli v Ede- nině kuchyni, Jez jí kouzlil s vlasy a říkali si drby o ostatních celebritách, bavili se o filmech, které viděli, o filmových hvězdách, co se jim líbily. Eden přiznala, že má slabost pro Brada Pitta, tedy jen když si oholí

příšernou bradku. Jez zase zbožňoval Dominika Coopera. Připadalo jí, jako by si vzala volno ze skutečného světa. A ukázalo se, že přesně tohle potřebovala. Sadie jako obvykle byla velmi moudrá, že jí to domluvila.

Jez jí zručně obalil poslední pramínky vlasů do alobalu, když vtom Eden přišla zpráva. Chvilíčku doufala, že píše Joel, aby jí řekl, že udělal hroznou chybu, že ji miluje a chtěl by se jí omluvit. Zpráva však byla od Jacka Steela.

Doufám, že jsi v pohodě. Těším se, až se večer uvidíme a řekneš mi, co si myslíš o těch skladbách. Nezapomeň, co tě nezabije, to tě posílí. A ty mi připadáš dost silná. Pusu Jack

„Nečekala jsem, že se mi ozve zrovna on,“ poznamenala Eden.

„Kdo to byl? Úžasný Brad?“

„To určitě! Píše mi Jack Steele, znáš ho?“

„Osobně ne, ale jeho práce se mi hrozně líbí. A je dost sexy a podle všeho holkař. A holky si zase potrpí na něj.“

V tu chvíli Eden vybuchla smíchy. „Vždyť je celý zarostlý. Sexy není určitě. Když jsem ho viděla, vypadal, jako by žil v jurtě a tkal si z vousů koberečky.“

„Opravdu? Možná ten den jenom nebyl ve formě,“ přemýšlel Jez. „Vzpomínám si, že jsem ho viděl v nějakém časopise a připadal mi sladký, a mně se fousáci nelíbí. Chci je mít celé oholené, jestli víš, co tím myslím.“ Mrkl na Eden.

Eden mu mrknutí oplatila. „Vím, co tím myslíš.“ Vstala a protáhla se. „Udělal bys pro mě něco? Potřebuju pomoct s výběrem oblečení na večer. Momentálně se nejsem schopná nijak rozhodnout.“

Jez potěšeně zatleskal. „Tím chceš říct, že budu moct nahlédnout do šatníku Eden Haywoodové! Ano, prosím!“

Nahoře se Eden posadila na kraj postele a sledovala Jeze, jak se spokojeně probírá jejími plnými skříněmi – elegantními večerními šaty od známých návrhářů, zvýrazněnými kamínky a flitry, některé měly velmi odvážný střih, viděl i stříbrné kožené šaty, které si nikdy neoblékla, což asi nebylo na škodu, bílé šaty z perli, které taky neměla na sobě – opět žádná škoda –, božské smaragdově zelené šaty s odhalenými rameny od Rolanda Moureta, svůdné zlaté pajetkové minišaty od Roberta Caval-